

Cum va suna, totuși, „marea strigare”?

31 mai 2009

Gili Cârstea

Stimații noștri frați, pe care Martorul credincios îi numește „îngerul” bisericii Laodicea, nu cred că „marea strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate.”

Foarte bine. Nu a început. Dar odată tot va trebui să înceapă, nu? Vrem sau nu vrem, ne place sau nu ne place, Nunta Mielului tot va avea loc cândva.

Dacă este așa, atunci cum va suna totuși acea „mare strigare” de la miezul nopții prin care fecioarele vor fi trezite din somn? Cine o va da, și care vor fi reacțiile în biserică?

Atunci când va veni cea „autentică,” adică una care să placă tuturor, o va primi îngerul bisericii Laodicea cu brațele deschise? Îi va ura el de bine, evitând să mai intercepteze lumina?

Ne-am gândit vreodată că somnul fecioarelor a fost produs, și continuă încă, de lipsa luminii asupra elementului esențial al noului legământ? Fecioarele „dorm” chiar față de lumina care ar face din ele imediat Mireasa lui Hristos.

Da, au avut candela Duhului pe timpul nopții – duhul proorociei – dar față de adevărul elementar al întregii escatologii adventiste, ele dorm. Trezirea se produce atunci când „o strigare” le face să înțeleagă că ele sunt înfinit mai mult decât oaspeți la masa de nuntă. Nu au înțeles și nu au apreciat „destinul înalt, pus în fața fiecărui suflet” (DA 161), acela de a fi făcut părtaș de natură divină, o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul.

Părintele nostru ceresc a suportat extreme privațiuni și suferințe cu poporul Său din trecut. Dar nu i-a părăsit, deoarece rolul lor suprem era apariția „copilului de parte bărbătească” (Apoc 12:5). Copilul S-a născut, dar ce tragedie de neimaginat, că cei mai bravi, inteligenți, dedicați și zeloși dintre fiii acelei generații nu au reușit să-și înțeleagă destinul înalt!

„Copilul de parte bărbătească” era produsul final al acelei națiuni, pentru care Israel se chinuia în durerile nașterii de mii de ani. Balaurul făcuse eforturi supraomenești spre a împiedica apariția acestui „Copil,” dar nu a reușit. Și iată-i acum pe liderii poporului ales, față în față cu „Copilul” acela care li se dăduse (Isa 9:6), cum trec de partea balaurului în persecutarea și eliminarea Lui fizică. Uimitor! Atitudinea lor față de „Copil” le-a sigilat soarta, ca națiune. Sfeșnicul a

fost luat din mijlocul lor. Lumina candelii a fost stinsă pentru acel popor pentru totdeauna. Via le-a fost luată și încredințată altora.

Aceleași privațiuni extreme a suferit Părintele nostru ceresc și din partea noilor administratori ai viei, în aceste ultime două milenii. Via rodește pentru vieri, dar Stăpânul nu primește partea Lui de rod. Ce trebuie să producă această vie, ca Stăpânul să fie mulțumit?

Așa cum poporul Israel a fost chemat la menirea supremă de a produce Copilul de parte bărbătească, Mirele, tot la fel biserica creștină a fost chemată la menirea supremă de a produce Mireasa, soția Mirelui. Doar astfel, prin Nuntă, se poate încheia marea controversă. Doar atunci când divinul și omenescul devin una, se poate spune că legământul cel veșnic a fost parafat, că hypostasis a avut loc. Nunta este „unirea dintre divin și uman” (COL 307).

Poate nu v-ați gândit niciodată la valoarea profetică a declarației din Ieremia: „Îmi varsă lacrimi ochii zi și noapte, și nu se opresc. Căci fecioara, fiica poporului meu, este greu lovită cu o rană foarte usturătoare” (14:17).

Deși plină de semnificații și pentru poporul acelei perioade, pentru care a fost scrisă, declarația este cu bătaie lungă, venind de la unul dintre marii profeți ai tuturor vremurilor, și ale cărui acreditări nu le contestă nimeni astăzi.

Atunci, fecioara era grav lovită de o „rană foarte usturătoare,” și s-a chinuit îndelung să dea naștere „Copilului de parte bărbătească.”

Astăzi, fecioara este la fel de greu lovită de o „rană foarte usturătoare,” și se chinuiește de două mii de ani să dea naștere produsului ei final, Mireasa lui Hristos.

S-au succedat pe scena marii controversă șapte fecioare, dar niciuna nu a reușit să producă Mireasa. De la Efes la Laodicea, poporul lui Dumnezeu se zbate în durerile nașterii, nereușind să înțeleagă că Sanctuarul este o pildă despre scopul etern al lui Dumnezeu, și că menirea lui supremă este Fecioara aceea care trebuie să devină Mireasa lui Hristos.

Fecioara Laodicea doarme profund față de aceste adevăruri elementare ale planului de mântuire. Nu știe ce va fi „strigarea” aceea care o va trezi din somn, și nici nu-i pasă de ea. Visează la ospățul din Cetate, fără să înțeleagă că nu există ospăț fără Nuntă.

Declarația inspirată spune că, în 1888, „strigarea” a și început, prin descoperirea „neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea.” Oamenii începuseră să înțeleagă că neprihănirea lui Hristos, haina albă de nuntă, provenea chiar din scopul etern al lui Dumnezeu, realizat în El prin locuirea Tatălui în toată plinătatea Sa. În Hristos, omenescul și divinul se uniseră, ca o demonstrație a puterii evangheliei:

„Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină, și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MH 180).

Aceasta este „strigarea” care va trezi fecioarele adormite ale bisericii vremii noastre, și vai celor care se vor împotrivi ei. Acest popor își va împlini destinul înalt de a produce Mireasa, în ciuda oricărei opoziții din partea administratorilor viei. Lumina despre scopul etern al lui Dumnezeu în Sanctuar nu va putea fi estompată, deși împotriva ei se vor ridica toate născocirile iadului. Fecioarele vor fi trezite din somnul lor cu privire la destinul înalt la care au fost chemate. Din chemarea: „Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare,” ele vor înțelege că a sosit ceasul Zilei Ispășirii finale, și că fantasmele nopții păcatului trebuie lăsate în urmă.

Pe muntele adunării dumnezeilor totul este gata de sărbătoare, invitațiile de nuntă sunt trimise peste tot prietenilor lui Dumnezeu, iar fecioara, fiica Sionului, află chiar în aceste zile în ce constă „strigarea” de la miezul nopții. Cu uimire amestecată cu teamă ea află că, departe de a fi un simplu invitat la masă, ea este chiar Aleasa inimii Împăratului, sunamita după care arde inima Lui.

Dacă aceasta nu este „marea strigare a îngerului al treilea,” începută prin solia fraților Waggoner și Jones, aș vrea și eu să știu ce altceva ar putea fi, și cum va suna.

Să aștepți „marea strigare” și totuși să lupți împotriva ei de peste 120 de ani trebuie să fii cât se poate de „ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.” Iar „rana” fiicei poporului Domnului trebuie să fie tare usturătoare, dacă o face să ucidă chiar Mireasa pentru a cărei apariție a fost chemată la existență.

Dar dacă acel „Copil” de parte bărbătească S-a născut, în ciuda furiei balaurului și a acoliților lui, la fel de sigur este că acest popor va produce Mireasa pentru acel „Copil,” chiar dacă ultima lui zvârcolire va fi un act sinucigaș de o amploare fără precedent.

Ce rușine veșnică ar trebui să ne cuprindă, când în loc de veselie și sărbătoare că marea strigare răsună după o atât de lungă așteptare, iar fecioarele se deșteaptă, noi aruncăm ceasornicul pe fereastră - se spune că nu sună etic - și țipăm să se facă liniște în biserică.

Domnul să aibă milă de scumpul și prețiosul nostru înger al bisericii Laodicea!
